

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

ALCAZ

ADAM PRIMĂVARA

Roman

CUPRINS

PROLOG. Înainte de jocuri	9
PARTEA ÎNTÂIA. Jocuri de copii	47
PARTEA A DOUA. Jocuri de societate	113
PARTEA A TREIA. Jocuri olimpice	149
PARTEA A PATRA. Jocuri politice	189
PARTEA A CINCEA. Jocuri de noroc	223
PARTEA A ȘASEA. Jocuri erotice	259
PARTEA A ȘAPTEA. Jocuri mortale	305
EPILOG. Sfârșitul jocurilor	363

PROLOG

Înainte de jocuri

1.

Rezemat de un stâlp al infinitului, priveam mica planetă, zisă „albastră”, căreia savanții îi spun „Terra”.

– Tu ții neapărat să te duci din nou, acolo jos?

Era prietenul meu Jim, nume pe care-l păstrase de la ultima sa trecere pe pământ. Și el se uita la minuscula minge albastră – ea iradiază într-adevăr culoarea asta – care se învârtea lent în jurul axei sale, înclinată într-o parte.

– Da, i-am răspuns.

– Dar nu e mult de când te-ai întors!

– Așa e, dar nu am terminat ce aveam de făcut.

– Lasă și altora!

– Am fost învățat să duc până la capăt ceea ce încep.

Jim mă privi cu ironie și continuă:

– Tare naiv ai rămas! Tu mai crezi că locuitorii de acolo apreciază ceea ce faci tu?

– Nu știu. Dar eu vreau să am conștiința liniștită.

– Conștiința... conștiința! Mai bine păstrează-o pentru altă viață.

– Unde?

– În altă parte!... Privește în jur! Sunt milioane – dacă nu chiar miliarde! – de planete, care poate vor aprecia ce faci tu!... Care și-au construit o societate cu oameni care se înțeleg între ei, care se respectă reciproc, care se ajută unii pe alții, care au aceleași obiective, aceleași...

– ... vieți banale! Trebuie să fie extrem de plicticos!

– Oamenii aștia se iubesc între ei!

– Vezi tu, Jim, tocmai de asta nu sunt de suportat!...

Să umpli o planetă întreagă cu călugări?... Brrr!... Și pe Terra găsești iubirea, dar acolo mai există și contrariul ei – ura! Asta-i caracterizează pe pământenii aștia: contrastele dintre ei! Orice pozitiv are și opusul lui, negativul! Inteligența are prostia, frumosul-urâtul, virtutea-viciul, pudoarea-cinismul, puritatea-corupția, modestia-vanitatea...

– Ajunge!... Știu toate astea, dar nu uita că pământenii tăi au inventat războiul, ura... nu dintre doi oameni, ci dintre două popoare... sau chiar mai multe!... Sunt inventivi, recunosc, dar toate invențiile lor au fost transformate în arme ucigătoare, cu care să se distrugă între ei!

– Sunt de-acum prea mulți!

– De când îi frecventezi, ai devenit și tu cinic?

– Ai dreptate! Mă scuz...

Jim făcu o pauză, apoi reveni la ideile lui:

– Deci, dacă înțeleg bine, nu te atrag alte planete?

– Jim, dragul meu prieten, decizia mea e luată de mai multă vreme... Dar, tu știi, ca și mine – este oare decizia mea?... Nu-i cumva transmisă, impusă?... Nu am habar, dar acum nu mai contează... este decizia mea și mă pregătesc s-o realizez.

– Ai să-mi lipsești!

– Și tu mie.

– Nu sta prea mult.

– Știi bine că asta nu depinde de noi... Și, încă ceva

– ai să te miri –, dar mi-am și ales viitorii mei părinți!

– Nu!

– Da! Cu toată diferența dintre ei, i-am găsit pe placul meu!

El, viitorul meu tată – aș putea să-l numesc chiar așa– este un bonom de treizeci și șase de ani, nu deosebit de inteligent, dar echilibrat, muncitor, statornic, dar poate cam prea serios.

A văzut lumina zilei în 1889, într-un sat din Oltenia, la câțiva kilometri de Craiova. Al treilea băiat dintr-o serie de opt, el și-a dat seama, atunci când a început să gândească singur, că munca pământului nu era marea lui pasiune. Și i-a spus asta tatălui său, care a ridicat din umeri și i-a răspuns:

– Și ce vrei să faci? Dacă visezi studii și carieră de conțopist, află că nu am banii pentru așa ceva.

– Știu. Vreau să merg la oraș, asta-i tot.

– Du-te, ești liber!

Răspunsul era neobișnuit, pentru că, de obicei, șeful familiei își trimitea copiii la un patron contra unei retribuții pe care el o încasa, mai mult sau mai puțin regulat, pe baza unei înțelegeri tacite. Bunicul meu – ca să-i zic așa – cunoștea regula, ca majoritatea țăranilor, și ar fi trebuit să o urmeze. El, însă, era mulțumit să vadă plecat unul din copiii săi, pentru că, astfel, avea o gură mai puțin de hrănit, într-o familie atât de numeroasă.

Dezlegat prin această binecuvântare și încărcat cu o boccea în careuri roșii și negre, în care mama lui i-a pus o plăcintă și câțiva firfirici, viitorul meu tată și-a părăsit satul natal, pe care nu l-a mai revăzut niciodată. Pe drum, când avea norocul să întâlnească un suflet caritabil, se urca într-o căruță care-l ducea până la satul următor, de unde își continua, pe jos, drumul spre viitor. După vreo opt ore, și-a atins ținta dorită: mahalele Craiovei. N-avea încă zece ani.

Vărul tatălui său deținea, lângă piața mare, o cârciumă ordinară, unde servea, pentru câteva parale, o

Respect pentru oameni și cărți

supă transparentă, împodobită de trei foi de varză, și apoi, două chiftele ce pluteau într-un sos roz, zis de roșii. Acest meniu, același în fiecare zi, era însoțit de un cocoloș de mămăligă și de un ulcior cu vin roșu „din producția casei”, diluat din plin de către patron.

Acesta îl măsură, din cap până-n picioare, pe băiețașul venit și-i aruncă, hotărât:

– Ești prea mic pentru treaba de la noi!

– Puneți-mă la încercare!

Și încercări a avut! Să taie lemnele și să aprindă focul la bucătărie, să aducă din piață legumele pe care trebuia să le curețe, carnea pe care trebuia s-o toace și vinul pe care trebuia să-l taie cu apă, să măture sala și să răspândească rumegușul peste tot, să plimbe cei doi copii ai patroanei și Dumnezeu știe ce mai făcea încă.

Bineînțeles, nu câștiga nici o para, pentru că era găzduit – în grajd –, hrănit – cu resturile de la clienți – și beneficia de „ucenicie”.

După câteva luni de calvar, el a părăsit, fără nici un cuvânt, taverna rudei sale îndepărtate și s-a aventurat în altă activitate, pe care n-a mai abandonat-o decât la moartea lui. Un postăvar, instalat în stada comercianților, în centrul orașului, impresionat de mizeria în care viitorul meu tată se zbătea, l-a angajat ca băiat de prăvălie, cu un mic salariu, o cameră la mansardă și o masă decentă.

Și astfel, a reușit să facă primii pași în secolul douăzeci, cu optimism și încredere, avansând într-o meserie care-l pasiona, sub ochiul binevoitor și încurajator al patronului său. De multă vreme înlocuise zdrențele murdare de la cârciumă cu un costum din lână albastră, în care se vedea, când se admira în oglindă, cu cel puțin un sfert de metru mai înalt.

După cinci ani, devenise mâna dreaptă a protectorului său, care-i încredințase conducerea prăvăliei.

Respect pentru oameni și cărți

Bătrânul părăsea din ce în ce mai rar fotoliul lui de la etaj, de unde privea mulțimea, și se topea văzând cu ochii, de o boală pe care vracii nu reușeau s-o stăpânească.

Moartea lui îl afectă profund pe viitorul meu tată, mai mult chiar decât a unuia din frații săi, ca urmare a unei încăierări de la o nuntă sătească. El a constatat, cu această ocazie, că desprinzându-se de interesele materiale care-l legaseră de familia lui și construindu-și singur independența, se eliberase și de legăturile sentimentale și de familie.

Magazinul de textile a fost vândut de către moștenitorii patronului său, care locuiau în București, și transformat în restaurant, activitate pe care viitorul meu tată o detesta, după experiența lui nefericită. Cu puținii bani pe care-i strânsese și cu scrisorile de recomandare pe care binefăcătorul lui avusese grijă să le pregătească înainte de moarte, tânărul meu viitor tată se avântă la cucerirea capitalei.

3.

– Văd că ești bine informat despre viața viitorilor tăi părinți, râse Jim, de lângă mine.

– Bineînțeles. Am avut acces la fișierul muritorilor.

– Și pentru viitor?

– Nimic. Tu știi prea bine că este interzisă cunoașterea viitorului celor care urmează să coboare pe această planetă.

De fiecare dată, procedasem la fel. Îmi alegeam cu grijă genitorii, fiindcă țineam să mă asigur că genele lor nu-mi vor putea împiedica trecerea terestră.

– Și ții neapărat să te duci din nou?, îmi repetă Jim.

– Mai mult decât oricând. Nu uita că datorită oamenilor de pe pământ, noi suntem ce suntem.

Respect pentru oameni și cărți

– Eu detest asta! Când sunt alături de ei, mă simt murdărit, înjosit.

– Și n-ai dreptate. Cu toate defectele lor, oamenii tereștri posedă valori care-i împing fără încetare către o viață mai bună.

Jim murmură:

– Către propria lor distrugere.

– Pot să continui?

– Te ascult.

4.

Ajuns la București, viitorul meu tată s-a interesat, pe lângă furnizorii micilor prăvălii din Craiova, despre cel mai mare magazin de țesături și confecții din capitală. De la ei, a aflat că acela era magazinul „Popp și Bunescu”, în plin centrul orașului, la piața Sfântul Gheorghe.

A doua zi, el era prezent, încă de la prima oră, la sediul magazinului, unde a cerut să-l întâlnească pe unul dintre patroni. Vânzătorii l-au privit cu un aer zeflemitor, pentru că – deși îmbrăcase cel mai frumos costum ce avea – viitorul meu tată păstra aspectul provincial, nenatural, stângaci. Avea, totuși, atâta candoare în privire și atâta îndărătnicie în atitudine, că, până la urmă, a fost condus la etaj, unde se afla Domnul Bunescu.

Acesta, un bărbat elegant, de vreo treizeci și cinci de ani, examina o stofă din lână, în dungi, pe care un mustăcios cu aer levantin i-l prezenta.

– Vă place?, întreba furnizorul. Am mai multe culori.

Viitorul meu tată s-a apropiat, atras de frumoasa țesătură, și o pipăi cu degetele, o frecă în palme și o aruncă pe masă.